

11 08 2026

EDILTECO AAN DE ZIJDE VAN ENRICO MONARI TIJDENS 4.711 KILOMETER IN HET TEKEN VAN SOLIDARITEIT

Ik vraag me af: **zou u het doen?** Met de fiets vertrekken vanuit San Felice sul Panaro en helemaal tot aan de Noordkaap rijden.

Eerlijk gezegd: ik zou het niet doen. Maar Enrico Monari etappe na etappe volgen, betekende dat we beetje bij beetje deel werden van zijn reis. We zaten niet naast hem op de fiets, maar toch bracht elke update ons een stukje verder naar het noorden: het weer, de inspanningen, de ontmoetingen, de omwegen en de problemen met de fiets. We steunden Enrico, deelden zijn reis via onze socialemediakanalen en keken uit naar elke nieuwe etappe — enthousiast op de goede dagen en bezorgd wanneer de weg moeilijker werd.

Tijdens die 62 dagen groeide zijn fietstocht uit tot een **gedeeld verhaal**. Enrico's reis was veel meer dan alleen een sportieve prestatie: het was een persoonlijke uitdaging in het teken van een belangrijk doel, die zowel mensen wist te raken die hem al kenden als mensen die hem onderweg begonnen te volgen.

De reis in cijfers

4.711 kilometer gefietst, 28.678 hoogtemeters, zeven doorkruiste landen en 62 dagen onderweg.

Van San Felice sul Panaro tot aan de Noordkaap doorkruiste Enrico **Oostenrijk, Duitsland, Tsjechië, Denemarken, Zweden, Finland en uiteindelijk Noorwegen**. Kilometer na kilometer hield hij één duidelijk doel voor ogen: van een persoonlijke uitdaging een reis in het teken van solidariteit maken.

Met het project “**Una Pedalata per la Vita**” koos hij ervoor om de boodschap van **AVIS** uit te dragen en aandacht te vragen voor het belang van het doneren van bloed en bloedbestanddelen. Tegelijkertijd ondersteunde hij een fondsenwerving voor een preventieproject rond **de screening en het in kaart brengen van moedervlekken**.

Edilteco geloofde vanaf het begin in dit project. We volgden Enrico vanaf zijn vertrek en tijdens de verschillende etappes, deelden zijn verhalen via onze socialemediakanalen en gaven de fondsenwerving extra zichtbaarheid. Maar bovenal kozen we ervoor om ook aan zijn zijde te blijven wanneer de reis niet meer volgens plan verliep en hij moest stoppen, reageren op onverwachte moeilijkheden en opnieuw vertrekken.

Wanneer de weg de plannen doorkruist

De weg naar de Noordkaap bleek **lang, zwaar en allesbehalve voorspelbaar**. Het weer maakte het Enrico niet gemakkelijk: al op de Brennerpas wees de thermometer amper **5 °C** aan, en gedurende een groot deel van de reis maakten de zwoele temperaturen die hij in de omgeving van Modena had achtergelaten plaats voor kou, wind en regen.

Daarna volgden lekke banden, valpartijen, beklimmingen, afdalingen en vóór Berlijn zelfs een waar “leger” van muggen. Elke dag kon onverwacht een andere wending nemen, waardoor Enrico zijn planning moest aanpassen, zijn krachten zorgvuldig moest verdelen en zijn route opnieuw moest bekijken.

De zwaarste tegenslag kwam toen **zijn fiets stukging**. De reis moest worden onderbroken en Enrico was genooddaakt terug te keren naar Italië om een vervangfiets op te halen. Voor wie hem vanop afstand volgde, vormden die dagen een beslissend moment: het ging niet langer alleen om het wachten op de volgende etappe, maar om de vraag of — en hoe — hij zijn reis zou kunnen voortzetten.

Via onze kanalen brachten we verslag uit van wat er was gebeurd, volgden we elke update en deelden we zijn frustratie over de gedwongen stop. Toen kwam de nieuwe fiets — en daarmee ook de opluchting dat hij eindelijk opnieuw kon vertrekken.

Soms werd de inspanning zo zwaar dat Enrico, al was het maar even, eraan dacht om alles op te geven en naar huis te vliegen. **Maar slechts heel even**. Uiteindelijk gaf zijn vastberadenheid hem de kracht om door te gaan en fietste Enrico dag na dag verder. Voor zijn vertrek had hij het zelf al lachend gezegd: “**Ik ben gek.**”

Wanneer wegen elkaar kruisen

Hoe meer kilometers achter hem lagen en hoe dichterbij de Noordkaap kwam, hoe duidelijker werd dat de weg niet alleen inspanningen en onverwachte uitdagingen bracht. Hij bracht ook **ontmoetingen, verhalen en mensen** die elke etappe een eigen betekenis gaven.

Zo was er **Esa**, een Finse schrijver die Enrico een boek voor Roberta cadeau deed en hem meenam naar een klein, inmiddels verlaten dorp. Daarna was er **Steve**, een Duitse motorrijder die van de Noordkaap kwam en met wie een paar gebaren en de hulp van een vertaalapp voldoende waren om elkaar te begrijpen en elkaar veel geluk te wensen. En ten slotte **Loi**, een jonge Fransman die eveneens met de motor noordwaarts trok en met wie Enrico een heerlijke lunch deelde, met veel gelach, enkele taalbarrières en een spontane klik.

Korte ontmoetingen, vaak niet langer dan een pauze of één enkele etappe. Toch volstonden ze om eraan te herinneren dat zo'n lange reis nooit alleen uit kilometers bestaat. Ze bestaat ook uit de mensen die je onderweg ontmoet en uit de manier waarop zij, al is het maar voor een paar uur, deel worden van je reis.

Steeds verder naar het noorden

Van Stockholm naar Finland, met onderweg een tussenstop op het **Kaustinen Folk Music Festival**, begon het landschap te veranderen. De afstanden werden groter, steden en dorpen schaarser en de uitgestrektheid van het noorden liet zich steeds meer zien.

Enrico bleef fietsen tot hij uiteindelijk de **poolcirkel** bereikte. Op 23 juli kwam hij aan in **Rovaniemi** en in het dorp van de Kerstman: een symbolische mijlpaal, omgeven door eindeloze landschappen, rendieren langs de weg en eindelijk enkele zonnestralen na zoveel regen.

Op 4 augustus bereikte hij **Honningsvåg**, na opnieuw slecht weer, eindeloze beklimmingen en afdalingen, weersomstandigheden die binnen één uur meerdere keren konden veranderen, supermarkten die steeds verder uit elkaar lagen en de voortdurende noodzaak om zowel zijn energie als zijn voorraden zorgvuldig te beheren.

Op dat moment was **de Noordkaap nog maar een klein eindje verwijderd**. Na weken waarin we elke etappe volgden en uitkeken naar elk nieuw bericht, leek de afstand plots ook voor ons veel kleiner.

Het laatste stuk — samen

Voor Enrico kon de eindbestemming echter niet zomaar een punt op de kaart zijn. Er ontbrak nog één persoon: **Roberta**, met wie hij het laatste deel van de reis wilde delen.

Op 7 augustus vloog ze naar hem toe en vervolgens vertrokken ze samen richting Noordkaap, ieder op de eigen fiets. De volgende dag stonden ze uiteindelijk voor de beroemde **wereldbol van de Noordkaap**.

Voor die wereldbol stonden Enrico en Roberta. Maar dat moment behoorde ook toe aan iedereen die de 62 dagen van zijn reis had gevolgd: zijn familie, zijn vrienden, de sponsors en al diegenen die etappe na etappe uitkeken naar een update, een bericht stuurden, even belden of hem gewoon vanop afstand aanmoedigden.

Elke update op sociale media had een venster op de weg geopend. Elk bericht had hem een beetje extra energie gegeven. En elke tegenslag — van de regen tot de kapotte fiets — had het gevoel van verbondenheid bij iedereen die zijn reis volgde alleen maar sterker gemaakt.

Ook wij van **Edilteco** waren erbij, op de manier waarop wij dat konden zijn: door het project te steunen, zijn reis te vertellen, de moeilijke momenten met hem te delen en elke nieuwe start te vieren. **We fietsten niet naast Enrico, maar we hebben hem werkelijk begeleid — tot aan de laatste kilometer.**

Daarom was de Noordkaap niet alleen het eindpunt van een sportieve uitdaging. Het was het resultaat van een reis die **vastberadenheid, solidariteit en verbondenheid** samenbracht.

Dank je wel, Enrico, dat je ons al die kilometers hebt meegenomen en ons de kans hebt gegeven om deel uit te maken van “Una Pedalata per la Vita”. Toen jij de Noordkaap bereikte, voelde het alsof ook wij daar samen met jou waren aangekomen.